

Jeg har stadig min stemmeret

PÅ TIRSDAG skal jeg hen at stemme.

Ikke noget særligt, siger De, det skal alle andre jo også. Ja, måske nok, men det er alligevel noget særligt for mig. Det er første gang i mange år jeg har villet stemme — og det er første gang siden Fællesmarkedsafstemningen jeg har troet på det betød noget som helst om jeg gjorde det.

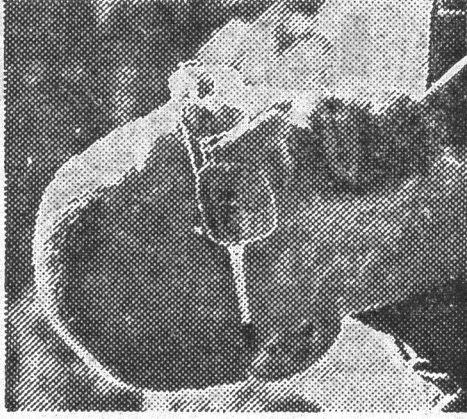
Jeg tror det var Jesper Klein der i en enquete sagde, at det bedste argument for 18 års valget var at vi alle sammen havde været 18. Selv om argumentet kunne bruges helt ned til foster-tilstand er det ikke desto mindre rigtigt. Hvis udviklingslæren har ret er det tilmed et godt argument for at give den blå fisk stemmeret.

NU ER JEG 32 ÅR, så det er lige 14 år siden jeg var 18. Og jeg husker det tydeligt. Da jeg var 18 var jeg en prægtig ung de-

mokrat. Jeg fulgte opmærksomt det politiske liv, jeg var velorienteret og havde endog et standpunkt som jeg aktivt arbejdede for. Jeg var oprigtig ked af ikke at have stemmeret, jeg ville have tænkt over mit kryds og dets kryptiske konsekvenser i timevis.

I dag er jeg simpelt hen røvhamrende ligeglad, især hvis der er en Marx Brothers-film i TV. Alle politiske referater fylder mig med dyb lede og stortørst, og efter hver eneste diskussion mellem alle de grå cigardrenge på skærmen skal jeg hen til skomageren og have sat nyt læder i skoene fortil og videre til tandlægen for at få ommonteret kraniet efter gigantgabet.

Mellem os og helt ærligt: Hvis man fratog mig stemmeretten ville jeg ikke beklage mig. Jeg har skiftevis misbrugt den til at stemme på Batman, Fedtmule og Joakim von And, og ingen af

dem blev kendt gyldige. Ikke desto mindre var de mere gyldige for mig end stemmesedlens begrænsede vare-sortiment.

FORSTÅR DE: Jeg er åbenlyst politisk uansvarlig. Når jeg først står i en stemmeboks og ser disse lister over politikernes navne — ja, så forstår jeg pludselig hvad de mener med 'primalskrig', og så stikker jeg af. Det er ikke mig. Det er hovedet ikke mig. Det er som at sætte en muhammedaner til at bestille frokost ud fra en smørrebrødsseddel med lutter svinekød.

Ikke sandt: Det er rystende. Men jeg har stadig min stemmeret.

Kommentar af

forfatteren

DAN TURELL

Og som sagt: som 18-årig var jeg slet ikke sådan. Da ville jeg have sat en ære i at følge en konstruktiv debat ud fra strengt saglige synspunkter til langt ud på natten. Da ville jeg have gået til møder og demonstrationer, jeg ville have siddet i Folketinget for at påhøre forhandlingerne, og jeg ville 'have gjort min indflydelse gældende'. Jeg ville have været moden og ansvarlig.

Og nu vil jeg altså hellere foreslå et slag poker eller høre en god historie. Så hurtigt går det.

Derfor stemmer jeg for første gang i årevis, og for en gangs skyld med uanfægtet samvittighed.

Og når så de 18-årige har fået valget, vil jeg på ny bakke ud af stemmeboksen og i forbifarten forære min 9-årige niece min stemmeret. Jeg er overbevist om at hun vil have den. Og hun fortjener en personlig gave.